

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/142/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215084
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215084.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd **n e p r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania.

Súd konanie o návrhu žalobcu zo dňa 16.04.2015 na prerušenie konania **z a s t a v u j e**.

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené podania žalobcu zo dňa 17.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ vedené pôvodne pod spisovou značkou 13C/142/2012, 13C/143/2012, 13C/144/2012, 13C/145/2012, 13C/146/2012, 13C/157/2012, 13C/158/2012, 13C/159/2012, 13C/160/2012, 13C/161/2012 a 13C/162/2012, ktorými sa žalobca domáha voči žalovanému náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Vzhľadom k tomu, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením zo dňa 14.12.2012 pod číslom konania 13C/142/2012-16 s tým, že uvedené veci sa budú viesť pod spisovou značkou 13C/142/2012.

Vo všetkých jedenástich prípadoch žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako súd exekučný mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora. S tým, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie

poverenia až po tak dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si žalobca v jednotlivých žalobách vyčíslil.

Pokiaľ išlo o vec 13C/142/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 419,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 7620/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 419,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 26Er/840/2008, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 08.09.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému K.. R. Q. - K. - J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 05089/08 zo dňa 10.06.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 30.10.2008.

Okresný súd poverením č. 5611 024319 zo dňa 09.02.2009 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/143/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 275,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 15593/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej,

a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 24Er/1019/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 14.10.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému U. M., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 00106/10 zo dňa 16.09.2010. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.12.2010.

Okresný súd poverením č. 5611 044248 * zo dňa 15.12.2010 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ išlo o vec 13C/144/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 275,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 11807/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko

zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 25Er/19/2009, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 15.12.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému V. U., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 09252/08 zo dňa 02.10.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.01.2009.

Okresný súd poverením č. 5611 025745 * zo dňa 18.03.2009 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/145/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 275,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 2147/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 28Er/226/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 10.03.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému R. I., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 16401/09 zo dňa

04.11.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.04.2010.

Okresný súd poverením č. 5611 037506 * zo dňa 28.04.2010 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ išlo o vec 13C/146/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 660,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 6046/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 660,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 26Er/705/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 22.04.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému R. C., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 00858/10 zo dňa 17.03.2010. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 24.06.2010.

Okresný súd poverením č. 5611 039927 * zo dňa 05.04.2011 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ išlo o vec 13C/157/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 12323/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné

výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 22Er/23/2009, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 20.12.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému H. Y., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 08450/08 zo dňa 03.09.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.01.2009.

Okresný súd poverením č. 5611 025776 * zo dňa 20.01.2009 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/158/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 825,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 1493/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 825,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom

exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolventie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 25Er/329/2008, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 25.03.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému N. J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 7464/07 zo dňa 23.10.2007. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 03.04.2008.

Okresný súd poverením č. 5611 020682 * zo dňa 08.04.2008 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ išlo o vec 13C/159/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 6409/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolventie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 25Er/547/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 24.05.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Y. V., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 02246/10 zo dňa 19.04.2010. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 16.07.2010.

Okresný súd poverením č. 5611 043690 * zo dňa 26.10.2010 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/160/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 12073/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 25Er/13/2009, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 18.12.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému N. V.I., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 09976/08 zo dňa 09.10.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.01.2009.

Okresný súd poverením č. 5611 025739 zo dňa 18.03.2009 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ išlo o vec sp. zn. 13C/161/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 275,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 1977/2010. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-

Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 28Er/223/2010, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 09.03.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Y. J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 19581/09 zo dňa 20.11.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 26.04.2010.

Okresný súd poverením č. 5611 037414 zo dňa 27.04.2010 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/162/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 385,- Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 9096/2008. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 385,- Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom

čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 26Er/855/2008, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt podal dňa 23.09.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému X. F., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 06389/08 zo dňa 14.07.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 06.11.2008.

Okresný súd poverením č. 5611 024402 * zo dňa 05.02.2009 poveril súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne listom zo dňa 06.05.2013. Pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu škody, žalovaný poukázal na všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Žalovaný poukazuje na to, že lehota 15 dní na poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ako ukázala súdna prax, lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. V zmysle judikatúry Najvyššieho ako aj Ústavného súdu, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu a platnosť rozhodcovskej doložky.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Žalovaný poukazuje na to, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, žalovaný má za to, že ide o predčasné uplatnený nárok na súde.

Pokiaľ ide o existenciu prietahov v konaní žalovaný uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinnom od 01. 01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného

rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní alebo právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že podal sťažnosť na prieťahy v konaní, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, ani existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ani právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z týchto dôvodov má žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody vo výške 125,- Eur žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca ale nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, žalovaný považoval za hypotetické. K tomuto názorovému presvedčeniu žalovaného viedla skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s ohľadom na pravidelný beh vecí.

Žalobca však neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, pretože nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, a zároveň paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca by v každom konkrétnom konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané vecné všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukazovaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Z uvedeného mal súd za to, že žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal ani vznik škody, ani výšku škody.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Je pravdou, že žalobca poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Poskytovanie finančnej satisfakcie však nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 660,- Eur, ktorá by mala byť priznaná za každý rok prieťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti prihliadal aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave alebo nie. Pokiaľ však žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda príslušného súdu nemal ani len teoretickú možnosť prípadnú nápravu zjednať. Ďalej treba zdôrazniť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú právne bezvýznamné v predmetnom konaní, pretože náhradu

škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

V neposlednom rade nie je možné nespomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s jeho aktivitou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známa notorieta, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval, a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaný poukázal na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia uvádza, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Predmetom nároku, ktorý žalobca v konaní uplatňuje je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, a to na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Predmetná zodpovednosť za škodu je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti. Pre úspešné uplatnenie nároku je však potrebné kumulatívne preukázať, že došlo k neprávnemu úradnému postupu, ďalej preukázať, že skutočne došlo k vzniku škody, ktorá je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, a napokon je potrebné preukázať, že medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku poškodenému, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim t.j. ak by nedošlo k neprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Ťažiskový dôvod, o ktorý žalobca opieral svoj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup je skutočnosť, že k rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote. S tým, že v jednotlivých exekučných konaniach došlo k zbytočným prieťahom v konaní. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že v súdnej praxi nie zjednotená odpoveď na otázku, či má všeobecný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody spôsobenej neprávnym postupom právomoc skúmať, či rámci iného konania pred všeobecným súdom došlo k existencii prieťahov konaní. Napriek uvedenému však súd dokazovanie v uvedenom smere vykonal, a to obsahom už uvedených jednotlivých exekučných spisov tunajšieho súdu, pričom z obsahu jednotlivých spisov zistil, že v každom z uvedených exekučných konaní išlo o exekúciu vykonávanú na základe exekučného titulu, ktorým bol vo všetkých exekučných konaniach rozsudok rozhodcovského súdu.

V danej súvislosti v obsahu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie.

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nie je možné považovať samotnú skutočnosť, že po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil exekučný súd k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu,

keď týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom; ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebola neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaná.

Preto obdobie nevyhnutne potrebné na preskúmanie uvedených podmienok vykonateľnosti predloženého exekučného titulu nemožno považovať za nesprávny úradný postup exekučného súdu spôsobujúci zbytočné prieťahy v konaní.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 3/2012 s. 46), uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 230/2011 zo dňa 18.09.2012 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 35) a uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 105/2011 zo dňa 10. októbra 2012 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 5/2013 s. 27).

Pokiaľ exekučný súd v niektorom z už uvedených exekučných konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prekročil zákonom stanovenú 15 dňovú lehotu na vydanie poverenia, tak uvedenú okolnosť samu osebe nemožno bez ďalšieho považovať za nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prieťahoch, bez prihliadnutia na konkrétne okolnosti jednotlivých exekučných konaní. Dobu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v trvaní niekoľkých mesiacov, nemožno považovať za neprimeranú s prihliadnutím na okolnosti konkrétnych konaní. Keď súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca inicioval začatie exekučných konaní hromadne, a zároveň v mnohých veciach podal hromadne aj návrhy na zmenu súdneho exekútora, a teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s technicko - administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že v predmetných veciach bude rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Niekoľkomesačné omeškanie exekučného súdu je možné považovať za akceptovateľné vzhľadom na okolnosti prípadu a na právne stanovisko Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR IV ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012). Možno teda konštatovať, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v trvaní niekoľkých mesiacov by bola vo všeobecnosti ústavne neudržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že žalobca inicioval začatie exekučných konaní a podával návrhy na zmenu súdneho exekútora hromadne, túto lehotu možno považovať za ústavne akceptovateľnú. Ústavne akceptovateľná je teda aj relatívne dlhšia lehotá nevyhnutne potrebná na vykonanie úkonu súdu (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II. ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Existenciu prieťahov v jednotlivých exekučných konaniach nebolo možné konštatovať na základe vykonaného dokazovania obsahom jednotlivých exekučných spisov, a ani na základe iných dôkazov, keďže žalobca nepreukázal, že by sa v príčinnej súvislosti s tvrdenými prieťahmi viedlo disciplinárne konanie, rozhodoval o porušení práva na konanie bez zbytočných prieťahov Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva.

Na základe uvedeného mal konajúci súd za to, že žalobca neprávny úradný postup ani v jednej z posudzovaných exekučných vecí nepreukázal.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Avšak súd napriek tomu dodáva, že žalobca vznik majetkovej škody, ale aj nemajetkovej ujmy žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom nepreukázal, a táto v celom priebehu konania zostala len v rovine tvrdenia, a teda žalobca ani v uvedenom smere neunesol dôkazné

bremeno, ktorého mu z jeho procesného postavenia vyplývalo. Ani to však nič nemení na tom, že ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to v danom prípade nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený a preukázaný, tak k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom nedošlo.

Súd mal na základe vyššie uvedeného za to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Na základe uvedeného a po vykonaní dokazovania súd zamietol nároky žalobcu vo všetkých jedenástich veciach vedených pôvodne pod spisovými značkami 13C/142/2012, 13C/143/2012, 13C/144/2012, 13C/145/2012, 13C/146/2012, 13C/157/2012, 13C/158/2012, 13C/159/2012, 13C/160/2012, 13C/161/2012 a 13C/162/2012, ktoré boli na základe uznesenia č.k. 13C/142/2012-16 zo dňa 14.12.2012 spojené na spoločné konanie a vedené ďalej pod spisovou značkou 13C/142/2012.

V zmysle zásady úspechu účastníka v konaní podľa § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanému náležalo právo na náhradu vzniknutých trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovaný v prípade úspechu túto nepožadoval.

Žalobca v predmetnom konaní doručil súdu dňa 30.09.2013 žiadosť o prerušenie konania sp. zn. 13C/142/2012 až do právoplatného rozhodnutia Ústavného SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je porušenie jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

O uvedenom návrhu na prerušenie konania bolo tunajším súdom rozhodnuté dňa 03.10.2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania bol uznesením č.k. 13C/142/2012-95 zamietnutý. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 03.04.2014 č.k. 15Co/767/2013-122 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Opätovne po nariadení pojednávania v danej veci žalobca doručil súdu dňa 16.04.2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 16.04.2015, kde navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 13C/142/2012 prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 30.09.2013 a 16.04.2015 súd konštatuje, že sa jedná o totožné podania z rovnakých dôvodov.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Tak ako vyplýva z ustanovenia § 103 O.s.p. povinnosťou súdu je kedykoľvek v priebehu konania skúmať, či sú splnené procesné podmienky pre konanie vo veci. Medzi procesné podmienky patrí aj podmienka prekážky právoplatnej rozhodnutej veci. Ak súd zistí, že o tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté, konanie z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastaví (§ 104 ods. 1, veta prvá O.s.p.). O prekážku veci rozsúdenej ide v prípade ak už o takejto veci bolo zo strany súdu raz rozhodované. To znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo nemožno rozhodovať opäť. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvomi kritériami a to totožnosťou osôb, t.j. účastníkov konania a totožnosťou predmetu konania. V danej veci sú splnené obe kritériá a

to totožnosť účastníkov konania, ako aj totožnosť predmetu konania, a to žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už raz súd rozhodol. Vzhľadom k tomu, že bol súd toho názoru, že sa jedná o prekážku veci rozsúdenej a s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky konania, a konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015 práve s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia zastavil.

Dňa 16.04.2015 žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania zo dňa 16.04.2015, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ide o nasledovné otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?
2. V prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?
3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?
4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok má podľa žalobcu pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 13C/142/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol žalobca konanie sp. zn. 13C/142/2012 prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru tunajšieho súdu v konaní, ktoré je vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vo veci samej. A to, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 13C/142/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré mali byť podľa tvrdenia žalobcu v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdneho dvoru položené nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu unijného práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka unijného práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad unijného práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdneho dvoru

nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku hypotetickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanej spore. Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor, a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor (porov. napr. nález ÚS SR č.k. II. ÚS 163/2010-70 zo dňa 18.04.2012).

Nakoľko v konaní sp. zn. 13C/142/2012 pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevystala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba výkladu unijného práva. Z uvedeného dôvodu tunajší súd nemal dôvod položiť Súdny dvor prejudiciálne otázky ohľadom výkladu unijného práva, a z rovnakého dôvodu nemá ani dôvod na prerušenie konania na základe toho, že pred Súdny dvorom podľa tvrdenia žalobcu prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach, odpoveď na ktoré podá Súdny dvor pre účely rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Na základe uvedeného, súd návrh žalobcu zo dňa 16.04.2015, ktorým žiadal konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušiť, ako v plnom rozsahu nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 práv. veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.
 1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
 3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
 4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
 6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
 7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
 8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
 9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
 10. bol odvolacím súdom schválený zmier,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
 - 1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 - 2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 - 3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
 - 4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).